

LLUÍS MAYOR MARTÍNEZ

El passat 14 de desembre, el regidor de l'Ajuntament de Bocairent, Xavier Molina Martí, com a instructor del procediment obert per a concedir la medalla de Bocairent a Lluís Mayor Martínez va formular a la Comissió Informativa de l'Ajuntament la proposta **de concedir a Lluís Mayor Martínez la medalla de l'Ajuntament de Bocairent**, ja que considerava que reunia mèrits suficients per a fer-lo creditor del guardó.

Així ho va entendre el Plenari del nostre Ajuntament que en sessió ordinària celebrada el 22 de desembre va prendre, per unanimitat, l'acord.

Assabentats de la malaltia que patia Lluís, la nostra voluntat haguera estat fer el lliurament el més aviat possible, encara que haguera estat en un acte íntim, deixant per a una eventual i miraculosa recuperació o per a més endavant, la cerimònia pública de reconeixement. No va poder ser, ja que Lluís ens va abandonar el passat 12 de gener. Hui estem ací reunits per fer palés el nostre agraïment i reconeixement a Lluís Mayor Martínez, sobretot en la persona de la seua filla Marina que el representa en aquest moment. Moment que ell somiava en els darrers dies, tal i com em va manifestar en una visita a la clínica on va estar ingressat.

Recorde'm, per això el nostre poeta Vicent Andrés Estellés, que a ell tant li agradava:

*La Mort venia de vegades,
però mai se'n volia anar,
car es trobava bé,
allò que es diu ben bé,
ja saps.
Com quan tu surts al corral i jugues
amb els pollets i amb els conills,
i agafes una pedra verda
i la trenques amb una pedra blanca
i et poses a plorar de sobte
perquè sí, sense cap motiu,
i com ningú no et fa cas,
calles.
I després tornes a jugar
amb açò o amb allò...
Mai no se'n va anar, la Mort,
i es va quedar per a sempre amb nosaltres,
la Mort, ja saps.*

Lluís va nèixer a Bocairent l'any 1947. Venia d'una família de «salaurers». Mentre que les milícies bocairentines van anar ja en el segle XVII a la Marina a protegir les costes dels atacs pirates, a principis del XX alguns habitants de la Vila Joiosa ens van tornar la visita, però de forma més pacífica. Els Mayor i els Llinares, fonamentalment, van venir de La Vila Joiosa i es van establir al nostre poble on van muntar les tendes de «saladura», un aliment que no hi teníem en aquestes terres d'interior. Entre ells, les sardines salades, l'abadejo, les anxoves i tants altres aliments que ben salats podien conservar-se més temps, quan encara no existien ni les cambres frigorífiques ni els envasats al buit.

Jaume, el pare de Lluís, va voler que els seues fills i filles tinguren un futur millor; i així Lluís se'n va anar a València, on va estudiar i, a més, va participar de manera activa en els moviments estudiantils, que van lluitar per la democratització de la universitat i de l'Estat.

Després, junt al seu amic Damià Mollà, representa la generació dels professors universitaris bocairentins de la transició democràtica. Des del segle XVI l'Estudi General de València sempre ha comptat amb importants professors del nostre poble. Així, per exemple, el filòsof Joan Baptista Montllor i el teòleg i rector de la Universitat Joaquim Molina, tots dos en el segle XVI; el catedràtic de Lleis Jaume Belda Vañó, en el segle XVIII, o el professor de dret civil, diputat i senador Vicent Calabuig i Carra, en les darreries del XIX i primers anys del XX, entre d'altres. Damià i Lluís representen, sobretot, eixe jove professorat dels anys setanta del segle passat, no sols dedicats a la docència i la investigació, sinó compromesos en la transformació de la Universitat, en el redreçament del nostre país i la nostra llengua, i en el canvi social, com ho mostra el paper de Lluís com a president de la Comissió Gestora que va crear la Societat de Sexologia del País Valencià, una fita que hui ens pot sorprendre, però que en el seu moment va ser revolucionària.

Recorde a Lluís pels anys setanta, quan jo era un estudiant quasi adolescent de Filosofia, en aquella antiga facultat de "Filosofia i Letres", i ell un jove interí, amb cabell llis i llarg, que explicava «Psicologia evolutiva» amb la vocació i il·lusió de qui transmetia sabers científics, els quals havien estat amagats darrere de les teories escolàstiques sobre l'ànima i l'ésser humà. Eixe amor per la ciència és el que el va dur camp al camp de la psicologia clínica, àmbit que va barrejar amb el més humanista de la història de la psicologia. De tot això, donen fe la seua tasca com a professor titular des de 1984, fins a la seua jubilació, les seues investigacions en els camps ja esmentats de la psicologia clínica i de la història de la psicologia, les publicacions en revistes científiques espanyoles i estrangeres, així com la participació com a coautor en diverses obres universitàries de psicologia, amb professors de la talla de Francisco Secadas Marcos i Helio Carpintero, entre d'altres, i l'edició dels treballs propis.

La seua obra ha estat voluminosa, com podrem comprovar en el futur, també, quan vegem les seues publicacions en la Sala Damià Mollà, de la nostra biblioteca municipal, a la que ens les va regalar. Moltes gràcies, Lluís. I gràcies, per damunt de tot, per les teues aportacions no sols al camp de la psicologia teòrica, sinó a l'estudi innovador de temes tan importants per a la nostra societat com l'anàlisi de la sexualitat,

les drogues i les substàncies addictives i les repercussions en el comportament, en l'esport i en el treball laboral, la prevenció de les drogodependències en l'àmbit educatiu, la importància de la família en la reinserció dels drogodependents, els efectes de les substàncies addictives en la seguretat vial, etc.

Vull agrair, també, la participació activa que ha tingut en tot el procés de la donació dels llibres el nostre paisà Josep Villarrúbia Juan, sempre dedicat en cos i ànima a mantenir viva la flama dels bocairentins d'aquella època, que van contribuir de manera excel·lent al retrobament del nostre país i a l'assoliment de les llibertats personals, col·lectives i nacionals.

Així mateix, el nostre agraïment a l'Institut d'Estudis de la Vall d'Albaida, representat pel seu president Josep Calatayud, i a la Universitat de València, representada pel seu vicerector de Cultura i Esports, Antonio Ariño Villarroya, que han estat les entitats que van demanar per a Lluís Mayor el reconeixement que hui se li ha fet.

I, finalment, tant al Consell Municipal de Cultura, que en la seua reunió del dia 5 de desembre, va aprovar per unanimitat adherir-se a la proposta de concedir la medalla de Bocairent al professor universitari Lluís Mayor Martínez, com a tots els companys del Consistori que han donat suport a la iniciativa des del primer moment.

Paco Muñoz, Nico Terol, Lluís Mayor. Un cantant, un esportista i un professor. En els darrers anys hem volgut donar-li prestigi a la concessió de la medalla de Bocairent. Juntament amb els premis 9 d'octubre, que ja tenen deu edicions, és a dir, deu persones i entitats que han estat guardonades, són els dos tipus de reconeixement públic i oficial que fa aquest ajuntament. Que en el futur la relació s'amplie com a mostra de la vitalitat del nostre poble i dels mèrits contrets per tants i tantes bocairentines i bocairentines.

Lluís s'ho mereixia. Enhorabona Marina i Santi. Felicitats a tots els familiars i amics que ens acompanyeu i que la memòria de Lluís perdure, tant com la seua obra escrita. Gràcies a tots per la vostra presència.

Josep Vicent Ferre Domínguez